

Az alapötlet az volt, hogy munka címszó alatt fürdőzhessünk valamelyik vízparton. Teljes anonimitásba burkolózva kerestük fel a szomszédos Sóvidék egyik turisztikai mekkáját, Parajdot, pontosabban annak két fürdőjét. Nincsenek túlságosan nagy elvárásaink, mindössze vízben szerettünk volna hűsölni normális körülmények között a nyári kánikulában.

Parajdra érkezve, a nagy fürdőzés előtt meglátogattuk a székelyudvarhelyi Vulticulus Földrajzi Társaság által működtetett Trópusi Lepkeházat. A magas páratartalmú lepkeház után már nem is volt olyan vészes a harmincpluszos kinti időjárás.

Kis séta következett, ugyanis ha nem a fizetős parkolót választja az ember, akkor kevés az esélye, hogy a közelben kapjon parkolót. Belépőt váltottunk a strand jegypénztáránál, ahol elmondták, hogy a napos beugró, az tényleg beugró, mert csak egyszeri belépésre jogosít. Nincs koslatás, ha kijöttünk, újból be kell fizetni. Egy strandbelépő ára 25 lej felnőtteknek, a jegyárakról [itt lehet informálódni](#).

Kék-vizes lebegés a hőségben

Hétköznapról lévén szó, nem tapasztaltuk azt a tömegnyomort, amit előre vizionáltak számunkra, amikor a strandról érdeklődtünk, habár inkább a hétvégi tumultus volt az, amitől óvva intettek.

A bejáratától jobbra az öltözők felé vezetett utunk, ahová akár kerekesszékkal is el lehet jutni. Eltévedni pedig elég nehéz, minden ki van táblázva, és a személyzetből biztosan szembejön valaki, akitől lehet érdeklődni. Aproposó személyzet, a strandon dolgozók nagyon kedvesek és azon kívül, hogy majdnem óránként kiürítik a kukákat, még a szemetet is összeszedik, ha valaki volt olyan balkáni és eldobta (szerencsére belőlük van kevesebb).

Papucs, lábbeli legyen nálunk, az öltözőben és a mellékhelyiségek területén csak abban lehet flangálni, ami nem is baj, sőt. Nem árt egy kisebb táska is, amiben elfér a pénztárca, telefon, naptej, azaz a strandoláshoz szükséges kellékek. Ezt magunkkal is vihetjük a vízpartra.

Tetszett, hogy nincs különösebb beléptető rendszer, egy öltözőkulccsal minden el volt intézve, az viszont kevésbé, hogy a [viszonylag új épületben](#) az öltöző ajtajáról hiányzott a zár, pedig háromban is jártunk.

Jó, ha van 50 banis érme nálunk, de megfelel az apróbb euró is, mert az öltözők szekrényei pénzérmével működnek. Távozáskor visszkapjuk a szekrény zárjába illesztett pénzt.

Azt mondták, napágyról ne is álmodjunk, csak ha a nyitás előtt sorban állunk a bejáratnál, van esélyünk fekvőhelyet kapni. Utóbbi beigazolódott, illetve félig, mert a bejáratnál valóban kiírták, hogy a napágyak elkeltek, azért bent mégis sikerült elcsípni egyet.

Gyors tusolás után már csobbantunk is a hűsítő vízben. A strand teljes területén bőven akad zuhanyzó, így nem kellett sorban állni, sem az öltözőben, sem pedig a medencék mellett, ha a bőrünkön kicsapódott sótól akartunk megszabadulni.

A strandon [két nagy medence van](#), de ezek is egybenyitva, az átjáró felett pedig látványos híd ível át. A medencék körüli sétányok fa padolása egész barátságos, mezítláb is kényelmesen tudunk sétálni rajta, kivéve, amikor a nap annyira felforrósította, hogy már égette a talpunk. A napágyak körüli kavicsszőnyegen már nem éri meg fedetlen lábbal járkálni, mert égetnek és szúrnak is.

A medencék kék belseje miatt kéken fénylik a víz is, hőmérséklete meglepően kellemes. Elsőre a sós víz okozta súlytalanság furcsának tűnt, mert rég jártunk sós vizű strandon. A lebegés élményét időnként gyakorolni kell. Rájöttünk, hogy érdemes barátnővel, feleséggel, párral ide látogatni és a vízben összefonódva egymást kiegyensúlyozva lebegni. Kissé nyuggeresek a sós strand adta lehetőségek – a szó legjobb értelmében –, hiszen nem csinálsz mást, mint fekszel a nyugágyon, majd fekszel a vízben, és ezt váltogatod egész nap.

Ki is fejlesztettünk egy olyan lebegőülést, amihez nem kell egyebet tenni, csak felhúzni a lábakat féltörökülésbe, kissé hátradőlve belekapaszkodni a lábfejünkbe és élvezni a súlytalanság érzését, illetve anélkül összeszámolni a testünkön lévő sebeket, hogy rájuk

pillantanánk.

Minden ennél izgalmasabbat az üzemeltető tilt, vagy pénzbe kerül. Jól látható helyen ki van írva például, hogy a vízbe ugrálni tilos. Úszni a sós víz miatt elég fura, és pancsolni sem lehet a szembe kerülő só miatt.

Ha valami izgalmasabbra vágyunk, ahhoz már pénz kell. Eleve kélhetünk a medencébe süllyesztett bárhoz, ahol üdítő és/vagy alkoholos italt vehetünk. Szerencsére a román pénz műanyagból van, így azt zsebben vihetjük magunkkal. Egy félliteres üdítőt 5 lejért nyithattunk ki, ez nagyjából az átlagár is, ugyanennyiért sör is adnak, de van „rövid” is azoknak, akik erre vágynak. Érdekes vízben állva, bárpultra könyökölve inni, egyszer mindenképp ki kell próbálni, igaz, egy idő után ez is unalmassá válhat. Berúgni például nem lehet, illetve nem szabad.

Tumultus nem volt, sem a medencékben, sem a parton. Egészségesen megteltek a napozóágyak, ahol főként román és magyar turisták foglaltak helyet, talán előbbiek többen voltak.

Felkész, új szagu wellness központ

Négy óra körül, a strandolástól és az ebédétől ellágyulva érkeztünk meg az [egy hete átadott](#) parajdi wellness központba.

Itt nem volt gond a parkolással, mivel a wellness udvarán jókora parkoló van. Viszont az árnyékos helyek itt is nagy népszerűségnek örvendenek, éppen csak a sor végén kaptunk helyet. Egyes autósok nemtől, kortól és nációtól függetlenül akár még a bejáratot is elállják, ha ott nem éri nap az autójukat.

Az már a bejáratnál látszott, hogy van még mit tenni a wellnessben, hiszen a beléptető rendszerük nem működik, így chipes karszalagot, karórát sem kaptunk. A jegyért itt is 25 lejt kérnek, viszont ez nem egész napra, csak három órára érvényes (2+1 ajándék), és minden megkezdett félóra után felárat kérnek. Az árakat [itt lehet böngészni](#).

Az öltözőben is tapasztaltuk az újdonság érzését: minden most lett kész, így még tökéletesen működik, már, ami tényleg kész van. Az öltözőfülkéken van zár, a szekrényekhez kulcsot kaptunk, még nincs letörve, kipercenve semmi, nem hiányosak a zuhanyfülkék. Na jó, egy akasztót azért tehettek volna a zuhanyzóba. Már az öltözőben vizes volt a padló, akkor még nem sejtettük, ez csak az előhírnöke annak, ami várni fog odabent.

A medencetérbe érve, aki nem figyel, úgy jár mint mi, és az ajtó előtti lábmosóba lép. Bár ez lenne az eredeti cél, mivel nem cserélik a benne levő vizet, délután négy fele nem túl bizalomgerjesztő a látvány. Hidd el, te sem akartál volna belelépni.

Rögtön szembetűnt a „mocskos vizű” medence, aminek annyira barnás a színe, hogy néhány centire a vízfelszín alatt az ember a saját testét sem látja. Mocskos víz ide, mocskos víz oda, ez lett a kedvenc medencénk. Természetesen nem a piszok miatt átláthatatlan a víz, hanem a föld alól feltörő termálvíz vastartalmától barnás a színe. Ebből a medencéből a kilátás is pazar: a hatalmas ablakon keresztül a szomszédos domboldal erdős részét bambultuk, miközben élveztük a sós termálvíz hatását. Itt időztünk a legtöbbet. Próbáltuk kideríteni, miféle termálvíz is ez a személyezettől, de a következő párbeszéd után feladtuk:

- Szia. Milyen víz van abban a sötét medencében?

- Sós.

- Termálvíz, azért ilyen barna?

- Igen, sós termálvíz.

- És mi van benne? Vas, hogy ilyen barna? Mintha a szagán az érződne.

- Igen, van benne vas is.

Csodálkozás...

Ugrálni itt sem szabad, és a papucs használata is kötelező. A padló csempézése nem sikerült jól, a medencék körül helyenként legalább egy centis magasságban megáll a víz. A medencék melletti víznyelő árkok is hiányoznak, a felgyűlt vizet nem igazán van hová elsepernie a személyzetnek. Emiatt a medencetér nagy része felér egy korcsolyapályával. Arról nem beszélve, hogy amikor a medencében lazulva a szélére támaszkodtunk, mindig behúztuk a nyakunk, ha valaki elcsoszogott mögöttünk a vizes padlón, nehogy jöjjön a meglepi zuhany.

Ami még furának tűnt, hogy indokolatlanul magasak a zuhanyzók tálcái, ami balesetveszélyes. A termálvizes medence után fürdőruhánkra, és egész testünkre vas rakódik, emiatt zuhanyzáskor igencsak érdekes a lábszáron lecsorgó barna lé látványa.

Amit nem értettünk, az a termálvizes medencében piskótakövekkel megnyomtatott faülőke, vagy lépcső (nem tudtuk eldönteni mi a szerepe), ami komótosan lebegett a medence szélén. Talán ezt is átadják majd külön, ezért volt piros szalaggal átkötve a bejárata.

